

1,7 TIPPING POINT

- Af Silja Henderson, 2018

1. december

Solen står lavt på himlen, der er rødgult over fjorden. Børnene jager hinanden hen over træernes lange skygger. Inde ved bredden ligger noget blankt og vugger i det lave vand. En hundestjele, sølvblank og glat med store sorte øjne. Jeg tager den forsigtigt op i min hule hånd.

et glasøje Eller en profeti, noget, der kigger tilbage?

Børnene hiver i mine bukser, de vil have fisken med hjem. De vil elske den i spanden, selvom den er død. Gøre den levende igen? Kan man elske en død planet og foragte en levende, og er forskellen generationsbestemt?

II

Åh, at være kompromisløst til stede i verden
som den mindste mulige partikel, et støvkorn
at se og se
og beskrive det man ser
at forlade sin krop
som tyngdekraft og smeltevand
rettet, men formålsløst
denne krop kan ikke bebos
af denne verden, denne verden gør denne krop
til ulv, et dyr af kampesten
man syr dem selv
ind i pelsen, som en form for straf
suger smerten ud af verden, som en snegl på et salatfad
den skingre lyd som ingen hører
sådan går mennesket også rundt
og skriger

I

At stå på en fjern kyst og se sit værk
komme buldrende
apokalyptisk

kapitalismen som syndflod
som menneskets Frankenstein

hvert år dør 3 millioner børn af sult
deres kroppe æder sig selv op indefra

Jeg er ikke vækst, jeg
skrider ikke frem
jeg er recession på recession
stilstand på stilstand
se mig magte
hen ad gaden, se mig
afmagte

I magtens samfund vil jeg være
afmagten/i vækstens samfund vil jeg være
recessionen/i hastighedens samfund vil jeg være
langsomheden/i kynismens samfund vil jeg være
hudløsheden